

Publicație editată de
Parohia TOMA COZMA, ISSN 2067 - 8274
 Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
 tel/fax: 0232 211 273
 Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
 Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,
 Secretar redacție Vasilica Onofrei,
 tel. 0741 706 602, 0761 621 994,
 redactor_sef@yahoo.com
 www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru
 susținerea acestei publicații, dar și pentru
 activitățile culturale și filantropice ale parohiei,
 primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000
 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Colectă pentru refacerea acoperișului casei parohiale

Ploile din ultima perioadă au scos în
 evidență problemele majore ale acoperișului de
 la casa parohială, care necesită intervenție de
 urgență, pentru a stopa curgerea apei prin
 tavane. Lucrările de reparații au început deja și
 am dori, în primă urgență, să refacem zonele
 cele mai critice.

Apelăm la ajutorul tuturor celor care ne
 pot sprijini pentru refacerea acoperișului, a
 cărui tablă și șarpantă au fost profund afectate
 în ultimele decenii.

Puteți face donații către Parohia Toma
 Cozma, prin virament, în contul RO 38 RZBR
 0000 0600 0027 6450, Raiffeisen Bank Iași, iar
 în numerar la domnul Ing. Gheorghe Aioanei,
 sau la pangarul parohial, doamnei Aurica
 Raveica

BIBLIOTECA PAROHIALĂ

*Delectează-te cu o lectură plăcută!
 Citește și informează-te !*

Prin Biblioteca Parohială, vă punem la
 dispoziție o gamă largă de cărți religioase și de
 cultură generală.

Program de funcționare:

Duminica, între orele 11.00-12.00

Persoane de contact:

*Alexandra Popa, tel. 0742 322 580,
petite_sourire@yahoo.com

*Irina Dănilă, tel. 0742 344 024,
irina_danila93@yahoo.com

Program liturgic și duhovnicesc în această săptămână

◆ **Astăzi, duminică, 15 iunie, începând cu ora 8.00**, Slujba
 Utreniei, a Sfintei Liturghii

◆ **Tot astăzi, duminică, 15 iunie, ora 18.00**, Paraclisul
 Maicii Domnului. În cadrul acestei rugăciuni este expusă
 spre venerare o copie a icoanei făcătoare de minuni a Maicii
 Domnului „Prodromița”, ce poartă binecuvântarea unui mare
 duhovnic, vrednicul de pomenire Protos. Petroniu Tănase,
 fost stareț al mănăstirii Prodromul de la Athos.

◆ **Marți, 17 iunie, ora 18.00**,

- Slujba Acatistului Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina
- Taina Sfintei Spovedanii

◆ **Vineri, 20 iunie, ora 18.00**,

- Slujba Sfântului Maslu. Începând cu această vineri se
 reia în biserica noastră oficierea Maslului de obște,
 până la perioada pascală a anului viitor.

- Taina Sfintei Spovedanii

◆ **Sâmbătă, 21 iunie (dezlegare la pește), ora 18.00**,

- Slujba Vecerniei
- Taina Sfintei Spovedanii

Auzul monahal

Un călugăr a fost nevoit a merge într-o bună zi
 într-un oraș mare, însoțit fiind de o rudenie a sa. În mijlocul
 vacarmului citadin monahul a pretins că a auzit un greiere,
 deși tovarășul său de drum nu l-a crezut. Trecând strada și
 căutând atent sub un copac, călugărul a găsit greierele, spre
 stupefacția rudei sale.

- Trebuie că ai un auz supraomenesc!

- Nu. Urechile mele nu sunt diferite de ale tale. Totul
 depinde însă de ce ascuți cu ele.

- Nu se poate! Eu n-aș putea auzi un greiere în acest
 zgomot!

- Depinde de ceea ce este important pentru tine. Să facem o
 demonstrație.

Apoi monahul a scos câteva monede pe care le-a
 lăsat să cadă discret pe asfaltul trotuarului. Pe dată, cu tot
 zgomotul asurzitor al orașului, toți oamenii dimprejurul lor
 și-au întors capetele speriați că banii căzuți erau ai lor.

- Înțelegi acum ? Totul depinde de ceea ce este important
 pentru oameni ... Dacă privim și ascultăm zilnic știrile
 morbide și gâlceviitoare ale televiziunilor, urechile noastre
 se vor fixa doar pe ceea ce este urât și rău. În felul acesta se
 induce frica și astfel devenim temători și neputincioși !

După care spunem: „E greu, oamenii sunt răi, trăim
 într-o lume nesigură și urâtă, în care nu mai poți avea
 încredere în nimeni și nimic ...”.

Iar între timp greierii cântă, frunzele foșnesc, apele
 curg ... iar noi nu le auzim.

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Tuturor Sfinților

**Astăzi este Lăsatul secului pentru Postul
 Sfinților Apostoli Petru și Pavel, iar mâine,
 16 iunie este prima zi de post.**

Anul acesta postul durează 13 zile,
 pregătindu-ne duhovnicește și angajându-ne în
 misiunea creștină. În timpul postului, sâmbăta și
 duminica se consumă pește. De asemenea, dezlegare
 la pește este și pe 24 iunie, la sărbătoarea Nașterii
 Sfântului Ioan Botezătorul.

*Programul liturgic și duhovnicesc îl puteți consulta
 în ultima pagină.*

Evangelia duminicii

Matei 10, 32-33; 37-38 și 19, 27-30

Cap. X

32. Pe cel ce Mă va mărturisi pe Mine în fața oamenilor, îl
 voi mărturisi și Eu în fața Tatălui Meu Care este în ceruri;
 33. dar de cel ce se va lepăda de Mine în fața oamenilor,
 de acela Mă voi lepăda și Eu în fața Tatălui Meu Care este
 în ceruri.

37. Cel ce-și iubește pe tatăl sau ori pe mama sa mai mult
 decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; cel ce-și iubește
 pe fiul său ori pe fiica sa mai mult decât pe Mine, nu este
 vrednic de Mine.

38. Și cel ce nu-și ia crucea sa și nu-Mi urmează Mie, nu
 este vrednic de Mine.

Cap. XIX

27. Atunci Petru, răspunzând, I-a zis: "Iată, noi pe toate le
 -am lăsat și Ți-am urmat Ție. Deci, nouă ce ne va fi?"
 28. Iar Iisus le-a zis: "Adevăr vă spun că voi, cei ce Mi-ați
 urmat Mie, la nașterea din nou a lumii, când Fiul Omului
 va ședea pe tronul slavei Sale, veți ședea și voi pe
 douăsprezece tronuri, judecând pe cele douăsprezece
 seminții ale lui Israel.

29. Și oricine a lăsat frați sau surori sau tată sau mama sau
 femeie sau țărini sau case pentru numele Meu, însușit va
 primi și viață veșnică va moșteni.

30. Și mulți dintre cei dintâi vor fi la urmă, și cei de la
 urmă vor fi întâi".

Luni, 16 iunie, se împlinește un an de la trecerea la cele
 veșnice a Părintelui Arhimandrit Iustin Pârvu.
 Ieri, Sâmbătă, 14 Iunie, la Mănăstirea Petru Vodă, a fost
 oficiată Liturghia arhierescă sub conducerea IPS
 Teofan, Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei
 și Bucovinei, urmată de Slujba de Pomenire și agapă
 pentru pelerini.

Sfinți, sfințenie și rugăciune

Precum se știe, ca număr de ediții românești de-a lungul veacurilor, pe primul loc se situează „Psaltirea”, fapt ce indică prioritatea pe care românii au acordat-o dintotdeauna rugăciunii. Pe al doilea loc se situează „Viețile Sfinților” într-o varietate de expuneri. Dorința de a adăuga basmelor copilăriei și relatări adevărate, de a adăuga isprăvilor unor personaje imaginare, istorisirea unor vieți concrete și înfățișarea unor cuvinte pline de înțelepciune în care se oglindește spiritul creștin, au incitat setea de lectură și cunoaștere, dar au și creat o aură de supraomenesc în perceperea sfinților și a sfințeniei, ce ne determină să îi plasăm cu admirație, undeva, deasupra puterilor și capacităților noastre omenești. Afirmatia că „Sfinții vor judeca lumea” (I Cor. 6, 2) nu conferă sfinților autoritate judecătorească, ci atrage atenția asupra virtuților și calităților umane pe care ei le-au pus în valoare în viața lor, calități cu care Dumnezeu ne-a înzestrat și pe noi. Sfințenia vieții, temelia trainică a devenirii noastre, își află expresia în rostirea și trăirea rugăciunii.

Apostolul Pavel îndemna: „rugăți-vă neîncetat” (I Tesaloniceni 5,17). La o sinceră și atentă cercetare a conștiinței noastre, fiecare poate observa că a te ruga fără încetare este mai degrabă un deziderat. Auzim adeseori sentința aceasta: “omul modern nu mai are timp să se roage”. Și, de vreme ce nu mai am timp să mă rog, cum oare mai este posibil să mă rog fără încetare ? Când grijile de tot felul, necazurile personale, complexe tensiuni sociale sau familiale de multe ori supralicite prin avalanșa de informații care invadează dreapta judecată a omului și ne acaparează în bună parte timpul trecerii noastre pământene, când neputința de a transforma așa cum ne dorim lumea și viața ne molipsește de fatalism, când planurile noastre minuțios elaborate par a ține cont de toate situațiile, mai puțin de voia lui Dumnezeu, mai este de actualitate să mă rog ?! - Cu astfel de raționamente am ajuns să vedem rugăciunea ca fiind apanajul monahilor, al eremiților, al celor mai „bisericoși”, ba chiar a celor slabi, care nu reușesc să se „descurce” singuri și apelează la Dumnezeu. Cum aș putea eu, omul de astăzi, să mă rog fără încetare ?!

Rugăciunea Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul(a), cunoscută sub numele de *Rugăciunea lui Iisus* sau *Rugăciunea inimii*, este privită în general, mai cu seamă în spiritualitatea ortodoxă, ca o formă de

rugăciune fără încetare. Sunt sigur că există multe alte forme de rugăciune neîncetată. De aceea, există o strânsă legătură între ceea ce rostește omul în fața lui Dumnezeu și viața concretă de zi cu zi. Cât de importantă este sinceritatea cu Dumnezeu și cu sine însuși atunci când omul se roagă ! Dar reversul acestei afirmații ar putea constitui încă un posibil răspuns la întrebarea de mai sus, cum aș putea eu, omul de astăzi, să mă rog fără încetare ? Viața noastră, faptele noastre, atitudinea noastră, manifestările noastre trebuie să fie o prelungire a rugăciunii. Poate că nu ai timpul necesar să te rogi, dar ai însă posibilitatea să te rogi înaintea lui Dumnezeu cu mâinile, adică prin fapte bune, printr-o atitudine activă de creștin adevărat. Faptele pot constitui o fericită prelungire a rugăciunii. De aceea, îndemnul Sfântului Apostol Pavel: *Rugați-vă neîncetat* (I Tesaloniceni 5, 17), cu siguranță se referă la această necesitate de a prelungi rugăciunea în viața noastră concretă, în viața noastră socială.

Rugați-vă unul pentru altul, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului. (Iacov 5, 16). La această necesitate a rugăciunii pentru celălalt, pentru altul, care poate ajuta la îndreptare, poate că ar trebui să stăruim cu mintea și atunci când ne gândim la necesitatea de a ne ruga neîncetat, în multe și variate forme, iar rugăciunea pentru semenii să ocupe un loc prioritar.

Într-o localitate din Roma anilor '50, o fetiță de circa 12 ani a fost victima violenței fără seamăn a unui vecin pățimaș. A murit însă rugându-se pentru iertarea și mântuirea celui care a arătat atâta violență și cruzime față de ea. Câțiva ani mai târziu, avea să fie canonizată în Biserica romano-catolică, iar la slujba canonizării acestei sfinte, ce se numea Maria Goretti, undeva smerit, dincolo de solemnitatea momentului, stătea și plângea, de data aceasta îmbrăcat în călugăr, Alexandru Serenelli, tocmai cel care o ucisese. Astfel, pe altarul rugăciunii acelei copile, vedem cum Dumnezeu a lucrat cu înțelepciune, încât, dintr-o faptă înfricoșătoare, a rezultat o sfântă a Bisericii și un om care s-a pocăit toată viața.

Duminica cinstirii tuturor sfinților ne cheamă la viața sfântă, la a judeca realitățile din jurul nostru din perspectiva acestei sfințenii, la perseverență în rugăciune și mai ales în a aplica în situațiile concrete ale vieții ceea ce rostim atunci când ne rugăm. Iar când rugăciunea ne e săracă sau insuficientă, să ne încredințăm rugăciunii celor drepti, căci, la sfârșitul oricărei slujbe sau rugăciuni creștinul rostește: „pentru rugăciunile Sfinților, Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne pe noi. Amin !”

Pr. Mihai Mărgineanu

Apostolul duminical

Evrei 11, 33-40; 12, 1-2

33. Care prin credință, au biruit împărății, au făcut dreptate, au dobândit făgăduințele, au astupat gurile leilor,

34. Au stins puterea focului, au scăpat de ascuțitul sabiei, s-au împuternicit, din slabi ce erau s-au făcut tari în război, au întors taberele vrăjmașilor pe fugă;

35. Unele femei și-au luat pe morții lor înviați. Iar alții au fost chinuți, neprimind izbăvirea, ca să dobândească mai bună înviere;

36. Alții au suferit batjocură și bici, ba chiar lanțuri și închisoare;

37. Au fost uciși cu pietre, au fost puși la cazne, au fost tăiați cu fierăstrăul, au murit uciși cu sabia, au pribegit în piei de oaie și în piei de capră, lipsiți, strâmtorați, rău primiți.

38. Ei, de care lumea nu era vrednică, au rățacit în pustii, și în munți, și în peșteri, și în crăpăturile pământului.

39. Și toți aceștia, mărturisitori fiind prin credință, n-au primit făgăduința,

40. Pentru că Dumnezeu rânduisese pentru noi ceva mai bun, ca ei să nu ia fără noi desăvârșirea.

1. De aceea și noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară și păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea.

2. Cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul și plinitorul credinței, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ținut seama de ocară ei și a șezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.

Scurtă exegeză patristică - Sfântul Atanasie cel Mare -

«În mod sigur, odată ce Mântuitorul tuturor a murit pentru noi, cei credincioși în Hristos nu mai murim ca odinioară din pricina legii care ne amenința cu moartea. Căci a încetat această osândă. Ci încetând stricăciunea și fiind nimicită moartea prin harul învierii, de aci înainte trupul muritor se desface numai pentru o vreme, când rânduieste Dumnezeu fiecăruia, ca să putem dobândi “o mai bună înviere” (Evrei, 11, 35). Căci, asemenea semințelor aruncate în pământ, nu ne pierdem prin desfacere, ci fiind semănați vom învia, odată ce moartea a fost desființată prin harul Mântuitorului. De aceea și fericitul Pavel, încredințându-ne pe toți despre înviere, zice: “Se cade ca stricăciosul acesta să se îmbrace întru nestricăciune și muritorul acesta să se îmbrace în nemurire. Iar când muritorul acesta se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul ce s-a scris: înghițitu-s-a moartea întru biruință. Unde este, moarte, boldul tău ?» (I Corinteni, 15, 53-55).

Pentru ce însă, va zice cineva, dacă era nevoie să dea trupul Său morții pentru toți, nu l-a dat pe acesta simplu ca orice om, ci a mers până la răstignire? Căci se cuvenea mai degrabă să-și dea trupul în mod cinstit, decât să sufere această moarte de ocară. Ia seama cât de omenească este această întrebare. Căci ceea ce s-a petrecut cu Mântuitorul a fost cu adevărat lucru dumnezeiesc și vrednic, pentru multe motive, de dumnezeirea Sa. Întâi, pentru că moartea ce le vine oamenilor, le vine din slăbiciunea firii lor. Căci neputând să dureze mult timp, ei se desfac cu vremea. De aceea le vin și boli și mor din slăbiciune. Dar Domnul nu a fost slab, ci a fost Puterea și Cuvântul lui Dumnezeu și Viața însăși. Deci, dacă ar fi murit undeva retras și Și-ar fi depus trupul, după obiceiul oamenilor, într-un pat, s-ar fi socotit că a pățimit și El aceasta din slăbiciunea firii, neavând nimic mai mult decât ceilalți oameni. Dar, de vreme ce era Viața și Cuvântul lui Dumnezeu și trebuia să sufere o moarte pentru toți, fiindcă pe de o parte Viața și Puterea lui Dumnezeu întărea trupul în Sine; dar pe de alta trebuia să treacă prin moarte, nu Și-a luat de la Sine prilejul de a aduce această jertfă, ci de la alții. Căci Domnul nu avea de ce să Se îmbolnăvească, având să tămăduiască bolile altora și nu avea de ce să-I slăbească trupul Lui, când prin el dă putere slăbiciunilor altora. Pentru ce, deci, nu a împiedicat și moartea Sa, cum a împiedicat boala ? Fiindcă pentru aceasta a luat trup și fiindcă nu s-a convenit să împiedice moartea de la El, ca să nu împiedice și învierea. Dar nu se cuvenea totuși ca boala să premeargă morții Lui, ca să nu se cugete vreo slăbiciune în trupul Lui. Dar nu a flămânzit ? Da, a flămânzit pentru ceea ce era propriu trupului, dar n-a murit din pricina foamei, datorită Domnului ce purta trupul Lui. Pentru aceea, chiar dacă a murit pentru răscumpărarea altora, nu a văzut stricăciunea (descompunerea), căci a înviat întreg. Pentru că trupul nu era al altcuiva decât al Vieții.

Despre faptul că moartea a fost nimicită și crucea a adus biruință asupra ei și că ea nu mai are putere, ci e ea însăși moartă cu adevărat, ne dă o dovadă și un temei vădit de credință și aceea că toți ucenicii Lui au disprețuit-o și toți pornesc spre ea și nu se mai tem de ea, ci o calcă în picioare, ca moartă, prin semnul crucii și prin credința în Hristos. Odinioară, înainte de a fi avut loc venirea dumnezeiască a Mântuitorului, toți jeleau pe cei ce mureau ca pe unii ce se stricau (se corupeau). Dar acum, după ce Hristos Și-a înviat trupul, moartea nu mai e înfricoșătoare, ci toți cei ce cred în Hristos o calcă în picioare, ca pe ceva ce nu e nimic și aleg mai degrabă să moară decât să se lepede de credința în Hristos. Căci știu că murind nu se pierd, ci se fac vii și nestricăcioși prin înviere. Iar diavolul care odinioară batjocorea cu viclenie (pe Dumnezeu) din pricina morții, după ce legăturile ei au fost dezlegate (Fapte, 2, 24) a rămas cu adevărat mort.»

Text cules de Vasilica Onofrei